

La dona del quadre

Jaume Mayor

L'home està assegut a la seva butaca preferida, amb el pijama, les sabatilles folrades i la bata que li va regalar la seva esposa. A la paret un vell rellotge de pèndol escalfa la gran sala ara òrfena. És del mateix color que la majoria dels mobles, la mateixa fusta, la mateixa olor, la mateixa època, si bé, entre iguals, és el que més destaca. Fa una estona que ha apagat el televisor. No sap què més mirar i li fa mal el cap. Ha passat la vesprada amb una de les seves pel·lícules més estimades, una d'aquelles del cinema negre americà. No recorda ben bé el títol, potser no l'ha sabut mai, però es coneix tota la trama i molts dels diàlegs entre l'Edward G. Robinson i la Joan Bennett. En realitat ja no s'emociona com abans, però almenys gaudeix del tenebrisme que desprèn el film.

Un sobtat renou trenca l'assossec; el comandament a distància ha caigut de les seves mans. Una pila per aquí i l'altra per allà, i la tapa que les protegia trencada. S'agenolla per cercar-les a sota de la butaca. S'ha d'esforçar molt, però finalment pot recuperar-ne una. La tapa la dona per perduda, pensa, però en pot improvisar una de nova amb cinta adhesiva o una gometa d'aquestes que vénen amb els paquets de galetes que l'acompanyen des de la infantesa. S'aixeca del terra i dona un cop d'ull al seu voltant, girant carregosament el cos. Divisa la segona pila a l'altra banda de la sala, al costat del menjador del gatet i s'hi dirigeix. Mentre camina es queda observant el retrat que presideix l'estança, fins que es topa amb la gran taula del menjador. Està parada; un plat de sopa, un got d'aigua, una copa de vi mig plena, un poc de pa, un torcabagues de roba i uns coberts de plata enfosquida. S'asseu enfront de l'invisible comensal i, recolzant el cap sobre la mà dreta, es queda pensant una estona.

El tic-tac del rellotge de polsera daurat no afavoreix la concentració. No recorda si ha sopat, però del que està segur és que no té gens de gana. El plat resta intacte i no hi ha ni un sol bocí de pa sobre les estovalles. Agafa la cullera, l'enfonsa dins la sopa i la tasta. És el brou de pollastre amb sopa d'estrelles i pèsols que menja dos o tres cops per setmana, encara que està ben fred. Torna a deixar la cullera al costat del plat i es queda pensant una estona més. De sobte recupera la memòria. Ho ha deixat tot a punt per a ell, el sopar, la taula i fins i tot les seves camises preferides perfectament planxades. De vegades es torba una mica i ve tard a casa. Ja se sap, la joventut; les noies, els amics, les cerveses... L'home recorda les sopes fredes que s'hagué de menjar de jove, les galtades del pare i les escridassades de la mare. D'això ja fa una eternitat, però, moltes coses romanen com abans.

Creu sentir el timbre. S'aixeca amb energia i es dirigeix cap a la porta.

- T'has perdut pel camí o és que avui has tingut sort?
- Bon vespre. Perdona, però m'he enredat un poc. No devies dormir, oi?
- No, no, de cap manera! He mirat una de les millors pel·lícules de tots els temps. Una d'aquestes de veritat, de les que no coneixes i que, segurament, ni veuries.
- Quina era?
- Tant se val. Tanmateix fins i tot t'avorriria sentir-ne parlar. Entra, entra que deus tenir una gana.
- Uf, no he menjat res en tot el dia! Per cert, he portat un poc de menjar per al gat.
- Gràcies! Aquest polissó menja com un lleó. Per cert, no sé on s'ha ficat...Bé, t'escalfaré la sopeta i et faré una truita amb pernil i...
- No t'amoïnis, ja fas molt per mi. Seu, ja menjaré el que hi hagi, fred o calent.
- Apa, conta'm coses! No sé res de la teva vida! Els estudis, la feina, la dona...
- I què vols que et digui? Com saps vaig deixar l'escola fa molts anys, no hi havia... La setmana vinent tinc una, eh... Bé, oi que són complicades les dones?
- Digues-m'ho a mi que vaig haver d'aguantar a ta mare! -I ella a tu!
- Sí, però com que ara no es pot defensar. Clar que ni ets pot fer una idea de com l'enyoro! Les coses que podríem fer si ella fos aquí. Per cert, què creus que diria ella de mi?
- No ho sé, només te n'he sentit parlar a tu. Quan se'n va anar?
- Sí, l'any... Vull dir... Ara mateix no ho recordo amb certesa, fa tant de temps! Potser al 44? Coi, tu ho hauries de saber també, al cap i a la fi era...
- La...?
- L'Alice! No, què dic, la Joan! -I com era?
- Guapíssima! Encara recordo el primer dia que la vaig veure. Era una vesprada, jo tornava cap a casa després d'estar amb els amics al bar i vaig topar-hi. Bé, de fet ella va aparèixer del no res, rere el reflex d'un vidre. Al principi no sabia si era real o una il·lusió. Oh!, ella tota majestuosa, amb aquell vestit fosc amb un escot paraula d'honor, acompanyat d'un mantó de seda a joc. El to fosc de la roba contrastava amb la blancor de la seva finíssima pell...

Ell s'acaba tota la sopa i el pa. Desa la taula i renta els plats i coberts. Escombria la cuina i tanca la porta de la nevera. Torna a la sala i es troba l'home adormit sobre la taula. Li parla una estona per veure si es desperta, fins que decideix portar-lo a l'habitació. Li treu la bata, les sabatilles i el fica dins el llit.

- Bona nit.

Torna a la sala. Recull del terra una pila i la col·loca, com pot, dins el comandament malmès. Buida el contingut del menjador del gat al fons i el torna al seu lloc. Es queda mirant el quadre de la dona, així com les seves motlures. El color cru del marc contrasta amb la tonalitat fosca general del quadre, del vestit i del mantó. El contempla una estona més fins que es gira, enfila cap a la porta i surt del pis.